

Joan de Sagarra

Escribo aquestes línies quan falten menys de tres setmanes perquè se celebri el referèndum de l'Estatut català. Les diferents posicions de les forces polítiques sobre la intenció de vot ja estan definides, la qual cosa fa que el referèndum, a aquestes altures, hagi perdut gran part de l'interès que encara despertava dies enrere. Per a mi, l'últim sobresalt que ens va produir l'Estatut va ser quan Esquerra Republicana va canviar el vot nul pel vot negatiu, el "no", un vot idèntic, encara que per raons molt diferents, al vot anunciat pel Partit Popular del senyor Piqué. Ara bé, després d'aquest sobresalt, ara l'interès se centra més en el que passarà a partir del 19 de juny –qui serà el candidat socialista a la presidència de la Generalitat en les properes eleccions?– que en el resultat que donin les urnes el 18 de juny.

Crec, i de fet n'estic convençut, que guanyarà el "sí". Per què? Doncs perquè crec que són més els que s'inclinen per una visió realista i pragmàtica de la jugada, encara que aquesta no els entusiasmi, ni de bon tros, que els que es deixen dur per una més comprensible encara insatisfacció i fins i tot indignació (després de les paraules d'Alfonso Guerra sobre la manera com a Madrid "es carreguen" l'Estatut), i es mostren propicis a un vot de càstig.

En realitat, entre les persones amb qui he comentat la jugada de l'Estatut, tal com aquesta s'anava dibuixant, he trobat moltes més raons per votar "no" que per votar "sí". Els del "sí" deien tots més o menys el mateix, però els motius del "no" eren molt més variats. Hi ha qui votarà, o millor, qui diu que votarà "no" perquè no suporta que el Parlament espanyol no avaluï el terme de "nació" amb el qual el Parla-

ment català definia Catalunya. Hi ha qui diu que votarà "no" per fer fracassar la política del president Zapatero.

Hi ha qui diu que votarà "no" com a càstig a les moltes decepcions que li ha produït la gestió del tripartit i, de manera especial, la figura del president Maragall. I com aquestes podria citar encara deu o vint raons més per votar "no".

No sé si el "no" serà molt elevat, però, insisteixo, estic con-

El conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, en la presentació de la campanya del referèndum.

"Crec, i de fet n'estic convençut, que guanyarà el 'sí'. Per què? Doncs perquè crec que són més els que s'inclinen per una visió realista i pragmàtica de la jugada, encara que aquesta no els entusiasmi, ni de bon tros, que els que es deixen dur per una més comprensible encara insatisfacció i fins i tot indignació, i es mostren propicis a un vot de càstig"

vençut que guanyarà el "sí". El que més em preocupa és l'índex de participació o, dit d'altra manera, l'abstenció. És molta la gent que passa olímpicament, o que el seu descontentament no té prou consistència perquè l'arrossegui fins a un col·legi electoral i voti "no". També em pica la curiositat de saber quants membres o votants d'Esquerra Republicana votaran d'acord amb les directrius del partit.

Perquè, francament, votar el mateix que el Partit Popular, per molt nobles que siguin les seves raons de vot, em sembla una mica fort.

I si guanyés el "no"? Llegeixo, en la premsa francesa, algunes entrevistes als que votaren "no" al projecte de Constitució europea ara fa un any. Un d'ells diu: "Va guanyar el 'no' però no hem guanyat res, més aviat tot al contrari, tant el nostre Govern com el de Brussel·les sembla que no hagin pres nota del que ha passat. Res no ha canviat ni sembla que, de moment, hagi de canviar. El prestigi internacional de França ha baixat considerablement."

El pròxim 18 de juny sortirem de dubtes.